

*„Багрите на моята душа“
е първата стихосбирка на
Галина Москова*

*Учител по професия, но поет
по призвание и дух, Галина
Москова е до болка откровена,
когато разкрива багрите на
своята душа.*

ГЛАВНА
МОСКОВА

БАТРИЩЕ
НА МОЯТА
ДУША

ПОЕЗИЯ

Посветено
на най-любимите
за мен същества - Зорница,
Свилен и Пламен!
Г.М.

Читалище „Напредък - 1870”
гр.Лясковец
Литературен клуб „Вдъхновение”

ГАЛИНА МОСКОВА

БАТРИЦЕ

НА МОЯТА

ДУША

ПОЕЗИЯ

ЦВЕТНИ МЕЧТИ

ПАРЧЕНЦА ОТ ДЪГАТА

От дъгата парченца откъснах,
разпръснах ги в летен ден.
Картина цветна нарисувах
с мечти, говорещи във мен.

Като красива огнена комета,
разпръснала своите искри,
търсещи пристан и утеха –
картината душата заплени.

Усмихна ми се изгревът отново,
преплувал небесни висини.
От високо ме поглежда –
какъв ли път ще извървя.

Светът отново ме примамва,
намига ми със слънчеви лъчи.
Аз поглеждам го с надежда –
нов лъч да ми подари.

КРАЙ ПЪТЯ СИ ЦВЕТА ОТКЪСНАХ

Край пътя цветя си откъснах,
събрах ги в букет пъстрота.
За теб ги донесох в прегръдка –
ухание от нежност в съня.

Къде ли се лутах безпътна,
уморена птица без крила.
По пътя лъчът ме докосна –
светлият лъч на любовта.

Край пътя цветя си откъснах –
събрах ги в букет пъстрота.
Докоснах те с парещи устни –
любов се роди на мига.

ИСКАМ ДА СЪМ....

Искам да съм твоята река,
бурна, неспокойна и пенлива.
Да хвана времето с ръка,
твоите мисли да открия.

Искам да съм капчица дъждовна –
любовна мъка, смях и грях.
Искам да съм пеперуда нощна
и в твоя пламък аз да изгоря.

Искам да съм нежна струна –
тънка, звънка – медено звънче.
Звук вълшебен да усетиш във душата –
песента на моята душа.

Искам да съм космическо видение –
планета, комета и звезда.
В моя сън да си до мене,
аз до тебе – в твоя ден.

Искам да съм клада нощна –
нестинарски танц в нощта.
Бурна, пламенна и неспокойна –
в твоя огън нека изгоря.

Искам да съм непокорна –
бурна изворна вода,
да пречистя страховете в тебе -
да съм твоята единствена жена.

Искам да съм ручей бистър –
виж пъстърва как блести.
Прегръщам те с горещи длани –
ела, хвани ме ти.

Искам да съм твоята река –
капчица дъждовна да прегърна.
В твоя сън да съм до тебе –
ти във моя ден сега .

РИСУВАЙ ВЪРХУ МОЯТА ДУША

Рисувай върху моята душа
картини пъстри и мелодия,
нежни звуци на дете,
магия и една рапсодия.

Рисувай всеки път различно,
душата ми бленува, знай –
едно докосване, едно събуждане,
едно „Обичам те!“ докрай.

Рисувай върху моите мечти –
в твои нека се превърнат.
Без болка и лъжи
докосвам те със пръсти.

Рисувай нощем върху мен
с топли длани и желание.
Разлиствай уморения ми ден –
вятърът ни е мечтание.

Рисувай върху нашите души
мечти, картини и съзвучия.
Разлиствай несбъднати мечти,
а после ме докосвай със желания.

НАРИСУВАЙ МЕ!

Нарисувай ме със думи прости,
не с мълчание и самота.
Душата ми сега заспива –
в твоя сън долита през нощта.

Потърси ме ти във синевата,
докосвай сетивата ми с любов,
нарисувай с полъх нежен
всяко кътче с благослов.

Нарисувай ме със пролети безкрайни
от пъстроцветните цветя – букет.
Букет от дъги събирай,
подари ми ги и помечтай.

Една надежда малка, малка,
една отронена сълза дори,
едно пулсиращо сърце горещо,
една мечта със мене сътвори.

Нарисувай ме със думи прости,
с твои думи от любов.
Прегърни ме като полъх,
а аз ще чуя в мрака твоя зов.

ОТКРИХ СИ ЧЕТИРИЛИСТНА ДЕТЕЛИНА

Открих си четирилистна детелина
тази сутрин в росната трева.
Времето след мен заплака –
дали ще си открия любовта.

Сини теменужки в синевата
събраха се наужким в мен.
Търся теб в морето от позлата
на крачка от мечтите в този ден.

Маслиненият мрак отмина,
изгря зора и ме огря.
Откъснах аз лъчи от светлината-
намерих четирилистната любов.

СКРИВАМ СЕ

Скривам се от погледите хорски
с любопитни парещи ръце.
Скривам се и търся тебе
мое слънчево море.

По пясък боса аз ще тичам,
ще говоря с вятъра – хлапак,
разрошил мислите ми нощем,
отново ще те търся пак.

Ще открия душата на поета,
излял я върху редовете на деня.
Бисерчета малки ще намеря,
ще потърся твоята мечта.

Ще открия точно тебе
в сънищата, нощем аз.
Нежно ще погаля с устни
парещото ти лице.

Скривам се от погледите хорски
да говоря с вятъра – хлапак
Скривам се и търся тебе –
мое слънчево момче.

ТАНЦУВАТ ТРЕВИТЕ

Танцуват тревите в нощ сред звезди,
с воал ги загъват ветровете сами,
прегърнали заспали цветя и гори –
в миг се превръщат в безброй мечти.

Момче и момиче в лунната нощ
събират мечтите си в звезден кош.
Дали ще са заедно или сами –
кой ще им каже? Може би ти.

По морския пясък бягат сега,
търсят изгряваща своя мечта.
Морски сирени – делфини в зори,
чайки и гларуси в небето дори.

Слънчев лъч да откъснат сега,
усмивки да грейнат по лицата – дъга,
Цветни сънища да сънуват дори,
двама отново да са в зори.

Летен дъжд да опръска света,
всички да са щастливи не на шега,
треви да танцуват и през деня,
птици да пеят и свият гнезда.

Танцуват тревите в нощ сред звезди,
морски сирени поглеждат дори.
Момче и момиче в лятната нощ
събират мечтите си в звезден кош.

ДУШАТА МИ Е ПЯСЪЧНА ХИМЕРА

Душата ми е пясъчна химера –
изтича между пръстите ти в миг.
Погалена от пустинен вятър –
в лабиринта на твоята душа се скри.

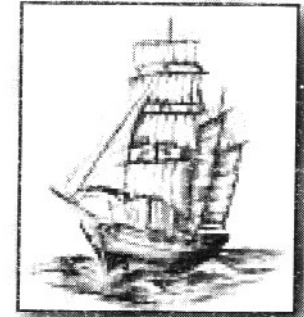
Душата ми – часовник прахен
отмерва пулса на деня.
Търся ритъма среднощен,
музика и полъх в утринта.

Душата ми – разпалена жарава,
клада огнена и зов.
Звук, дихание, прохлада –
търси твоята любов.

Душата ми – среднощен порив
болка, стенание и грях.
Тя търси бистър ручей нощем –
живот, и огън, и любов.

СБЪДНАТИ МЕЧТИ

Детството почука на моя прозорец,
докосна заспали мечти,
мечтани отдавна без тебе –
бях тогава невръстно дете.
По пясъка тичах аз боса,
събирахме ги в ръце,
морски искри и надежди
за моите бъдещи дни.
Търсех полъха на ветровете,
докосвах утринни лъчи,
чайки и гларуси нейде
чертаеха пътя на моите мечти.
Да съм бяла волна птица,
отлитнала от бащиния дом,
потърсила щастието си в живота,
намерила във него смисъл нов.
Да дарявам радост на децата,
обречена за цял живот,
с трудностите да прекрачвам
в започващия ден – с любов.
Щастлива съм. Сега съм нужна
тук – в този ден и час.
А дребните, житейските проблеми -
те винаги ще са със нас.
Детството почука на моя прозорец –
отново съм малко дете.
Но вече пораснало. По-друго –
сбъднаха се моите мечти.
Те изгряха толкова внезапно –
като светъл лъч във мрачен ден.
Сега децата са до мене –
те са моя сбъднат блян.

ДОБРЕ ДОШЪЛ В МОЯ СВЯТ

20

ДЕНЯТ ПРЕДИ ДЕНЯ

Денят преди деня,
във който аз те срещнах,
сънувах пролетни цветя
и жълти минзухари.

Букети от кокиче –
виолетови мечти,
докоснаха внезапно
момини сълзи.

Денят преди деня,
когато аз те срещнах,
сътворих си моя свят,
във който аз да те посрещна.

Огледа се във мен света,
денят отново се усмихна.
Роди се в нас един рефрен –
сега сме неразделни.

21

ТИ СИ

Шепот на трева си –
докосваш мойте сетива.
Вятър нежно разпиляващ
мислите ми в утринта.

Птица, литнала в простора,
опарила се от жарта.
Бореца се за живота,
превъзмогнала смъртта.

Звън камбанен си за мене,
докосваш моите мечти.
Полъх нов на ветровете,
погалил моите коси.

ГОВОРИ МИ

Говори ми без глас в тишината,
Мислите докосват ме сега.
Усещам пулса ти в нощта,
Вибрациите в твойто тяло.

Говори! Аз няма да те спирам.
Излей душата си в камбанен зов.
Събери сълзите си в чаша от кристали.
Говори ми! Огънят пламти във нас.

Разпалвай го със своя полъх,
Докосвай го във утринта,
Когато сам вятърът в морето
Докосва нашите изстрадали сърца.

Говори ми! Аз те слушам.
С дъх от полъх разпилян,
Нанизвам перлени мечти в морето –
Незайни капки от корал.

Говори ми! Аз те слушам.
Притихва моят дъх сега.
Ти отново си до мене –
Събрал живота ни в една мечта.

СВЕЩИЦА В ЖИВОТА ТИ НЯМА ДА БЪДА

Свещица в живота ти няма да бъде,
а буря и огън, стихия дори.
Не ме посрещай ти като светица,
а огнен плам в очите запали.

Икона не мога аз да ти бъда.
Олтар на душата ти твоя дори.
Сълза изплакана или голгота,
на клада горяла в среднощни тъми.

Свещица в живота ти няма да бъде,
нито олтар за твоята душа.
Посрещни моя плам със искрица
и огън от страст запали.

ЖАДУВАЛ ЛИ СИ ...

Жадувал ли си песен нова –
литнала рано във зори,
изпълнена от самодива
или нестинарка с огнени очи?

Копнял ли си за полъх нежен,
за една отронена сълза,
докоснала душата ти в среднощни,
в среднощни пориви на любовта?

Мечтал ли си за топла нежност –
звук, дихание и страст,
полъх нов от ветровете,
разпалили една любов?

Жадувал ли си парещата тръпка
горяща, огнена сълза,
отронила се от душата
дочула твоя зов сега?

Жадуваш ли ме ти все още
като самодива и жена –
огнена, страстна стихия,
разпалила в тебе жарта?

ЛАСКАВО РЪЦЕТЕ ТИ ПРИТИСНАХ

„Аз ласкаво ръцете ти притиснах ...”

Рудолф Нилсен

Ласкаво ръцете ти притиснах
до моя skut, затоплих ги сега.
Студени са. Не си ли мислил
защо ли мръзнат в тази суета?

Докоснах ги със топли чувства,
разпалих огън от леда.
В жарава нестинарска се огледай –
събудих може би във теб страстта.

С искрици прегърни света до тебе,
не спирай да мечтаеш ти.
Само миг сме на земята още –
изживей живота си със мен докрай.

Без разпри и коварни надпревари,
без тежки думи и лъжи.
Обичай приятелите свои –
бъди какъвто си.

Ласкаво ръцете ти притиснах,
в skutа ти – положих аз глава,
в твоите мисли цялата потънах –
чезна в топлия ти дъх сега.

АКО УСТНИТЕ МИ СПРАТ ДА ТЕ ОТКРИВАТ

Ако устните ми спрат да те откриват.
Ако душата ми след теб ридай.
Ти спри се и не си отивай.
Аз ще вляза в твоя храм.

Ще положи бели ружи,
ще се усмихна на света.
Ще вдишвам въздуха край тебе –
живота ти ще възродя.

Ще продължа да те обичам –
теб и твоята душа.
Огън буен ще разпаля –
в жаравата ще стъпвам аз сама.

В нестинарка нека се превърна –
в транс, със икона в ръце,
ще повтарям само твоето име
и светът ще го зове.

Обичам те! И нека бъде
светлина във нашия живот.
В нестинарска клада – огън буен
аз ще бъда. Твоята жена – душа.

Ще яхна препускащото време
като буен вихър – знам.
Ще стисна здраво стремето
на трудностите – няма да се дам.

Ако устните ми спрат да те докоснат...
Ако душата ми след теб ридай...
Ще продължа да те обичам
и нека бъде светлина докрай!

ЗА КОЙ ЛИ ПЪТ

За кой ли път преплувах небесата?
За кой ли път потърсих брод към теб?
Остана ми сега мечтата –
мечтана заедно със теб.

За кой ли път ще стъпвам боса –
като нестинарка в майски ден?
За кой ли път душата ми самотна
отново ще се връща пак при теб?

За кой ли път преплувах небесата?
За кой ли път намерих брод към теб?
Сбъдна се за миг мечтата –
мечтана заедно със теб.

Орисана съм с тебе да живея,
орисана съм с тебе да горя.
Понякога самотна, но щастлива.
Със теб се чувствам истинска жена.

СЪБУХ ОБУВКИТЕ НА МОЙТА СКИТНИЦА

Събух обувките на мойта скитница,
уморени нозете мълчат.
Прегърнах пришките и тръгнах боса
по плажа пуст на моята душа.
Вълни потърсих изумрудени,
за да погалят моите нозе.
Солената вода да ги целуне,
да излекува болната душа.
Събух обувките на мойта скитница –
крещи от болка нежната душа,
изтичат се сълзите на самотница,
наранена със пречупена стрела.
Лъч слънчев проблясна във утрото,
погали със длани моята душа.
Събра сълзите във мастилница,
превърна ги във капчица роса.
Събух обувките на мойта скитница.
Намерих лековито биле – любовта.
Скри се в тишината болката,
излекува се моята душа.

ЗВЕЗДА В СЪРЦЕТО

Пожела ми ти звездичка във сърцето –
мъничка, пулсираща звезда.
В миг роди се в мен детето
с руса къдрава коса.

Босонога, пак ще тичам
по пясък парещ всеки ден.
Превърна се във дом морето,
приютило нашите души.

Облак нека да се стеле
на теб и мен сега.
Отново слънце ще изгрее –
ще се прероди света.

Децата палаво ще пръскат
мечтите си по пясъка сами.
А в мен и в теб морето
ще чертае спомени в зори.

Подари ми ти звездичка във сърцето.
Огледай се! Не сме сами.
В нас е пораснало детето,
мечтаем за безброй искри,

които да разпалват нощем
нестинарски клади с плам.
Търся в теб и в мен морето –
соления му дъх да спрем.

КОСИТЕ ТИ СА КАТО ЖАРАВА

на Пламен

Косите ти са като жарава,
очите ти са дълбини.
Оглеждам се и там намирам
пламенна любов или сълзи.

Отронили се от живота,
търкулнали се по снега,
превърнали се във въпроси,
търсеци отговорите сега.

Къде ли ще се лутаме бездомни,
самотни, тръпнещи – кажи?
Остават спомени сиротни.
Мрака нека да стопим.

Очакващи, все още живи,
роса поръси пак света.
Една отронена сълза гореща –
стопли в този час дома.

Косите ти отново са жарава,
в очите ти – безброй искри,
вглеждам се и там намирам
любов отново да гори.

АКО ОЧИТЕ МИ СТАНАТ КАМБАНИ

Ако очите ми станат камбани,
а снагата ми – жезъл и меч...
Ако птица в душата не пее,
а сърцето замре някой ден...

Ти ела, докосни ме! Откъсни
за мен най – прекрасни цветя.
Букет от чувства неразбрани
с неземно ухание на самота.

Ела, и целуни ме,
ледените устни – кадифе,
които жадно са целували
твоята душа и рамене.

Ела и обгърни ме цялата –
сега съм твоя – в новия живот,
душата ми лети и пее
песента, изпята от любов.

Ако очите ми станат камбани,
а снагата ми – жезъл и меч...
Ти ела и прегърни ме,
отключи любовта ми със ключ.

НАЙ-ЧИСТИТЕ ИЗВОРИ

ЖЕНА

Жената е като зората –
тя ражда новия живот.
Жената е като тревата –
дарява сила и любов.

Жената е като росата,
обгръщаща полята с мощ.
Жената е като зрънцата,
даряващи смисъл нов.

Жената е любяща майка,
нежна, мила и добра.
Жената е жар-птица бяла,
търсеща винаги лъча.

ПО ПЪТЕЧКАТА КРАЙ БАЩИНАТА КЪЩА

По пътеката край бащината къща
докосвам нежно аз треви.
Тихо птиците припяват,
в лозници свили своите мечти.

Страхата уморено ме поглежда,
дарява ми тя своята душа.
Аз се вглеждам във чемширите,
разлистили величествената си снага.

По пътеката край бащината къща
докосвам детството си във зори.
А то усмихва ми се - все е същото,
но преродено вече в моите мечти.

НА МАМА

Ти, любима майчице, роди ме
в оня зимен ден на януари,
когато във валяха снеговете
и трупаха се преспи до колене.

С топли ласки ти дари ме,
с много нежност и закрила.
Колко нощи аз съм ти отнела,
колко радост и тревоги.

Дланите ти нежно аз целувам,
когато вкъщи се завръщам.
А ти ме галиш нежно по косите
и мислиш: „Вече е голяма!”

Прости за грешките ми, майко мила
за всички дни и нощи неспокойни.
Помни, че майките орисани са
любов и нежност да даряват на земята.

Благодаря за всичко, майчице любима!

ПЪРВА РОЖБА

на Свилен

Роди се ти далече до реката
величествена, горда, необятна.
В нощта, когато дъжд валеше
и тихо по стъклата ромолеше.

Усетих те до скута си внезапно.
Докоснах нежно с майчина ръка
телцето крехко и невинно
и всяка болка сякаш отлетя.

Наоколо бе тъмно и прохладно.
Светлинка едва мъждукаше край мен.
А ти изгря така внезапно –
като слънчев лъч във юнски ден.

НА МОЙТА ДЪЩЕРЯ

на Зорница

Ти дойде със утринта, шерко моя.
Лъчите слънчеви огряха болничната стая
и паднаха върху снега,
превръщайки го в приказна омая.

И всичко бе така красиво –
снежнобяло като в моята душа.
Кристалните снежинки тъй игриво
играеха на криеница със лъча.

И тайничко поглеждаха край тебе,
даряваха ти своята чистота.
А ти загледана във мене, се усмихна
и слънце грейна в моята душа.

ЗАВЪРЗАХ ВРЕМЕТО СЪС ЗЛАТНА НИШКА

на Свилен

Завързах времето със златна нишка,
с тънка нишка от жива вода.
Побързах от утрото да взема
сълза и пареща следа.

Спрях времето с пращинка от живота.
Погалих го със длани две.
Нима животът е комета –
намерила класическо море.

Море от пясъчни химери,
кули от безброй мечти,
потърсили пристан за душите,
намерили в нощта сърце.

Завързах времето със златна нишка,
с тънка нишка, изтъкана от море.
Спрях времето за миг – въздишка –
роди се моето дете.

КАТО РЕКА ЗАБЪРЗАНИ СА ДНИТЕ

Като река забързани са дните,
които търсят бряг сега.
Във шепи събери сълзите,
пречисти ти своята душа.

Зорница нека да изгрява,
да докосва своята сълза,
мечтите ти безкрайно да огрява,
да те превърне в истинска жена.

Обичана, жадувана, мечтана,
полъхът докосна те сега,
погали косата разпиляна,
живота върна ти в нощта.

Обичана, бленувана, желана
разлисти уморена душа,
превърни мечтите си в реалност.
Виж – птица лети в утринта.

Като река забързани са дните,
намерили и пристан и покой.
Хвърли сълзите си в простора,
да се превърнат във искри безброй!

ГРОЗДОБЕР

Тука съм – отново съм при тебе.
Долитнах като чучулига в ясен ден.
Почука на прозореца Зорница,
роди се новият живот във мен.

Тука съм – кехлибарена лозница,
надвесила ръце и дари от кенар.
Събирай плодовете лековити,
целуни живота и мечтай.

Една жена отново да отвори
тежки порти рано утринта.
Сватбените дари да отключи,
благословени да са младите и у дома.

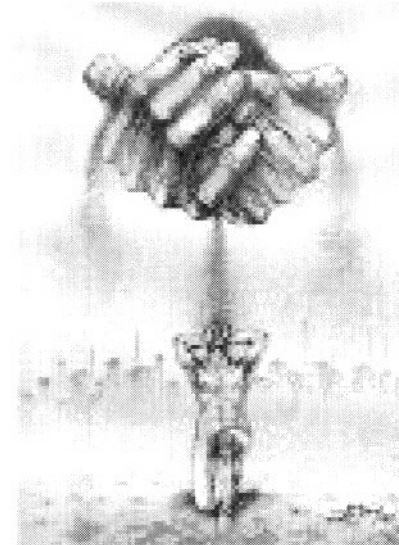
Майка, баба и сестрица –
всички да са радостни в захлас,
да запеят песен стара
с меден, самодивски глас.

Тука съм – отново съм при тебе,
ръце протегнала със дар голям.
Сватбените дари подарявам –
те посрещат ме със плам.

ДА БЯХ СЪЛЗА!

Да бях сълза –
отронена аз щях да бъда.
Да бях мечта –
несътворена щях да съм сега.
Да бях аз грешница –
самотна щях да съм в нощта.
Да бях аз блудница –
на клада щях да изгоря.

Но аз съм просто майка и жена,
потънала във грижи и тревоги.
Докоснала зората със ръка,
с надежди взрени в ясните простори.

СЪДЪРЖАНИЕ

ЦВЕТНИ МЕЧТИ

- Парченце от дъгата 6
Край пътя цветя си откъснах 7
Искам да съм 8
Рисувай върху моята душа 10
Нарисувай ме! 12
Открих си четирилистна детелина 14
Скривам се 15
Танцуват тревите 16
Душата ми е пясъчна химера 17
Сбъднати мечти 18

ДОБРЕ ДОШЪЛ В МОЯ СВЯТ

- Денят преди деня 21
Ти си! 22
Говори ми! 23
Свещица в живота ти няма да бъда 24
Жадувал ли си 25
Ласкаво ръцете ти притиснах 26
Ако устните ми спрат да те откриват 28
За кой ли път 30
Събух обувките на мойта скитница 31
Звезда в сърцето 32

- Косите ти са като жарава 33
Ако очите ми станат камбани 34

НАЙ-ЧИСТИТЕ ИЗВОРИ

- Жена 36
По пътеката край бащината къща 37
На мама 38
Първа рожба 39
На мойта дъщеря 40
Завързах времето със златна нишка 41
Като река забързани са дните 42
Гроздобер 43
Да бях сълза 44

Галина Московка
БАГРИТЕ НА МОЯТА ДУША
Българска поезия
Редактор: Росица Петрова
Предпечатна подготовка и
художествен дизайн: Анелия Недялкова
Издава: "Читалище Напредък - 1870"
гр.Лясковец

